

[Justitsministeren.]

Hundehold. I hvert Fald kan jeg ikke betragte den Omstændighed, at kun 117 Kommuner har truffet de nærmere angivne Foranstaltninger, for noget Bevis, al den Stund alle Klagerne netop er kommet fra Landkommuner — om ikke fra Kommunalbestyrelserne, saa i hvert Fald fra Landet.

Med Hensyn til Ansvarsforsikringsordningen har jeg allerede svaret, at jeg var villig til at diskutere den nærmere i Udvalget for at opnaa den praktisk bedst mulige Ordning.

Den ærede Ordfører for Venstre, der formodentlig — selv om han ikke har sagt det — ligesom sin Kollega i det høje Landsting betragter mig som fuldkommen Teoretiker, selv om jeg holder Hund, og ude af Stand til at begribe, hvordan Forholdene er paa Landet, ivrede stærkt mod § 10, Stk. 4, der ikke vilde blive overholdt. Saa vidt jeg har forstaaet, har den ærede Ordfører Hr. Elbæk-Jessen dog en vis Tilknytning til Landboforhold, og det samme tør vel siges om den ærede Ordfører Hr. Hans Hansen (Rørby), men jeg hørte ingen af dem ivre stærkt mod § 10, Stk. 4; jeg fik nærmest det Indtryk, at man i og for sig mente, det af Hensyn til Vildtet og Yngelen saavel som til Husdyrene var rimeligt at sikre den Fred, § 10, Stk. 4, sikrer. Det skal jo da ikke være det ærede Medlem Hr. Laurits Pedersen, men Politiet, der skal sikre Overholdelsen.

Naturligvis endte den ærede Ordfører for Venstre med, at denne forfærdelige Lov vilde foranledige en saadan forøget Irritation mod Regeringen i Almindelighed og Justitsministeren i Særdeleshed, at Regeringens Dage som Følge af Hundeloven maatte være talte. Jeg er ikke helt sikker paa, at det vil gøre noget større Indtryk paa Regeringens Medlemmer, men jeg skal selvfølgelig, da disse Udtalelser er fremsat af en Ordfører for et stort Parti, i førstkomende Ministermøde gøre opmærksom paa, hvilken Risiko Regeringen løber.

Den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti (Ulrich) begyndte med at konstatere, at jeg ikke med Rette kunde sige, at jeg var Hundeven, idet den Tilværelse, jeg bød Hundene, stred mod Naturen. Tør jeg spørge, hvad den Tilværelse, det ærede Medlem byder mig for ikke at sige sig selv, gør? Den strider i allerhøjeste Grad mod Naturen. Det er overhovedet umuligt i et moderne saakaldt civiliseret Samfund at føre en Tilværelse, der er i Overensstemmelse med Naturen, Vorherre bevares! Hvis det kunde befyrgtes, vilde

jeg ikke være Justitsminister een Dag længer; det kan være galt nok endda. Jeg tror derfor ikke, det ærede Medlem Hr. Ulrich i den Omstændighed kan finde noget Udtryk for, om jeg er Hundeven eller ikke Hundeven. Nu har jeg ikke tænkt paa det før, men jeg kan vel ogsaa til Udvalget medtage den Hund, jeg har i Øjeblikket, samt Fotografier af de afdøde Hunde, der har tilhørt mig gennem Aarene, hvis Udtryk og Velholdthed — ja, de afdøde er vel ikke saa velholdte, men Fotografierne — vil vise, at disse Hunde er yderst tilfredse, saaledes at jeg hævder, og hævder paa Kraft, at jeg er Hundeven, men at jeg samtidig har opdraget mine Hunde paa en saadan Maade, at det vilde være overordentlig tiltalende, om man kunde sige, at de fleste andres var lige saa godt opdraget. Jeg har aldrig haft nogen Klage fra Naboer over mine Hunde, og jeg har altid hos disse sidste sporet en udpræget Tilfredshed over at befinde sig i min Nærhed.

Dermed tør jeg maaske forlade dette Spørgsmaal, idet jeg ikke kan anerkende den principielle Betragtning, der laa til Grund for det ærede Medlem Hr. Ulrichs Udtalelser om, at af en Hundelov burde man kunne se, hvorvidt Forfatteren holdt Hund eller ikke, var Hundeven eller Hundefjende. Efter min Mening bør man tilstræbe at naa op til et saadant Overblik over Situationen, at man uanset sine personlige Følelser over for Hundene er i Stand til at lovgive paa dette som paa andre Omraader, og derfor forekommer det mig ganske ligegyldigt, om man kan betegne den ene eller den anden som mere eller mindre Hundeven.

Den ærede Ordfører Hr. Ulrich kom derefter ind paa noget, der har en vis Betydning, idet han sagde: Hvad er egentlig Grunden til Kravet om den almindelige Registrering i § 1? Jeg maa her tilstaa, at hverken det ærede Medlem eller jeg har været heldig hidtil; thi det ærede Medlem har, hvis han har læst Bemærkningerne o. s. v., kunnet se Grundene, og jeg har udtrykt dem yderligere ikke alene tidligere i Landstinget, men ogsaa i Dag her. Jeg skal ganske kort gentage dem: Det er et Ønske om at naa til en Indskrænkning af Hundeholdet her i Landet, det er et Ønske om at begrænse Hundeplogen saa meget som muligt, det er et Ønske om at føre Kontrol med de store Hunde, og det er et Ønske om at ordne Ansvarsforsikringen saaledes, at man kan være sikker paa at faa Erstatning i alle Tilfælde ogsaa for de enkelte Hunde paa Landet.